

[Overgaard Nielsen.]

men eller sammen med andre lavede en pjece om de vigtigste problemer i denne sag, sagligt belyst med vore vurderinger for og imod, og sendte den ud til samtlige husholdninger i dette land. Jeg håber, der vil være mulighed for det under den ordning, der er truffet med hensyn til oplysningen.

Så spillede hr. Westergaard Andersen „Gladiatorernes Indtogsmarch“ for fuld udblæsning og sagde bl. a. noget om, hvilken indflydelse Danmark vil få, og at vi bør leve op til denne udfordring. Jeg har lyst til at citere, hvordan advokat Boeg Torfing vurderer den indflydelse, Danmark måtte få i fællesmarkedet, han vurderer det som aktiefordeling og siger:

„Mindre respekt må man nære for de nye liebhavere, der tager til takke med en aktieminoritet, som kun en knaldhård bestyrelse ved hjælp af en skikkeligt udseende sagfører ville kunne overtale en gammel dame uden sagførerbistand til at overtage.“

Jeg tror at vi skal være meget forsigtige med at bilde os for meget ind om den indflydelse, vi får. Jeg synes, at vi lige så vel kan sige til hinanden: lad os leve op til den udfordring, det er at stå udenfor. Jeg vil gerne til slut for i fremtiden at blive fri for påstanden om, at modstanderne vil isolere Danmark, formulere et standpunkt, som jeg tror alle modstanderne vil give mig ret i: vi siger ja til Europa, og vi siger ja til verden. Men det, vi siger nej til, er Romtraktaten.

Gert Petersen: Statsministeren og udenrigsministeren kom ind på nogle af de betragtninger, jeg havde gjort gældende. Jeg kan desværre ikke sige, at jeg er særlig tilfreds med det svar, jeg fik.

Mit udgangspunkt var, at den socialdemokratiske ordfører havde vendt sig mod en politik, som fører til, at Europa skal tale med én stemme. Jeg sagde: dette udtryk, denne målsætning findes i en ministerrådsbeslutning, og det er ejendommeligt, at regeringspartiet vender sig imod en ministerrådsbeslutning, samtidig med at man i Bruxelles har givet tilsagn om at overholde de beslutninger, som er truffet. Hvad svar får jeg så heroppefra? Jo, jeg fik først en forklaring af statsministeren om, hvad Danmark havde sagt, og at vi syntes, konsultationer var udmærkede, og bagefter fik jeg en forklaring

af udenrigsministeren om, at vi endda flere gange har fastholdt, at militærpolitisk samarbejde hører hjemme i NATO og ikke inden for fællesmarkedet.

Jeg synes, det efterhånden er lidt trættende at få at vide alt, hvad vi selv har sagt i Bruxelles, hvis man ikke interesserer sig for, hvad de andre har sagt. Hvordan de har svaret os, er nok så væsentligt. Netop over for denne fastholden af, at det militærpolitiske samarbejde hører hjemme i NATO og ikke i fællesmarkedet, har de seks udenrigsministre svaret og svaret tydeligt den 28. oktober 1970:

„For så vidt angår konsultationsemnerne kan der henvises til, at regeringerne i overensstemmelse med rapporten skal konsultere hinanden i alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål. Dermed vil intet emne inden for dette område på forhånd være udelukket.“

Det er det høflige svar, man giver på en dansk anmodning om at få udelukket et emne. Jeg synes nok, at det svar har mere interesse. Danmark har så ikke gentaget sit forbehold bagefter; det kunne man have gjort. Men det er kun den ene ting.

Den anden ting er, at udenrigsministeren henviser til, at dette med at tale med én stemme, som Europa skal stræbe henimod i henhold til ministerrådsbeslutningen, er noget, som hører hjemme i første del — underforstået: det er første del, der vedrører målsætningen. Det er åbenbart sådan hos regeringen — jeg ved ikke, om det er en vis strømning inden for socialdemokratiet, der har ført til det — at målsætninger principielt ikke er noget, man regner med. Målsætninger er da lige så vigtige, så meget desto mere som der i udenrigsminister Harmels kendte erklæring tales om, at vi også må acceptere „de retningslinjer, der er valgt med hensyn til udviklingen.“ Det, som er første del i Davignonbeslutningen, er netop den retningslinje, der er valgt for udviklingen. Det er det, hr. Poul Dalsager ikke ville være med til, men som vi formelt og traktatmæssigt binder os til.

Jeg skal gerne til slut gøre udenrigsministeren den tjeneste at citere fra anden del, som altså er, skal vi sige den operative del, og hvor ministermødernes opgave er formuleret på denne måde, at samarbejdets formål for det første er at sikre en bedre gensi-